

Den tilkommande yttersta
domen, och hwad derwid bör
betracktas. I några enf...

18B Skillingtryck Zza (1771, Gävle)

National Library
of Sweden

Den tilkommande

Ättesta Dömen,

Öf

Swad derwid bör betractas.

I några enfsaldiga Wersar sammansattad.

Kan siungas som Förddömda Själ ic.

G E F L E,

• Tryckt hos Ernst Peter Sundqwist, 1771.

Det kommer en Dag,
Då äntlig från himlen skal höras et slag:
Så hela Werds-bygnaden bäsivande blir
Och Domarens tecken i högden man sir;
Då alla de döda, båd' store och små,
De skola uppstå.

At Yttersta Dag
Skal komma, och lärer Guds ord och Guds lag.
Vi wetar, wi tro och bekänna det och,
Fast måstadel'n lefwa i synden ändock.
Hur går det då äntlig? Hwad rar det för slut?
Det ser illa ut.

Guds Dag kommer wist,
Det säger vår endaste HERre och Christ;
Men tiden och stunden är icke bekant,
Eho derpå twiflar, får se det blir sant,
När dagen inbryter och han måste fram
För Domaren sann.

De Döde uppstå,
Då skola, när som Guds Basun börjar gå:
Och Hafwet och Jorden de skola framge
Från sig de Döda, som uti dem är;
Slätt ingen undkomma ell' undslippa kan.
Man måste här an.

D. Filias de åt:
De fromma på höger: de andra med gråt
På wenster månd' ställas, at domen sin få,
Den de här i werlden ej tänkte uppå;
Ey Domaren ser här Personen ej an:
Rättwist dömer Han.

Då sker ofelbart:
At Döckerna skola uplätas med fart:

De

De böde bli dömda, som skrifvet der står,
Och hwar en sin lön, som han handlat har, får
De fromma få lifwet, de andra så dö
Och ewiga nöd.

Olycklig är den,
Hvars namn i Guds Bok icke finnes igen:
Hans samwet nu waknar, han bäwande står
Och måst nu befara hur med honom går,
Ty då är för sent at ta Nåden emot,
Med bättring och bot.

Ja, tiden är all,
Och Nåden är ute som mottagas skal.
En Ewighet börjar, som aldrig tar slut,
Och Elden itändes, som aldrig släcks ut,
Och Domen nu redan affunnader är,
Som lyder så här:

Förbannade gå:
Att ewiga plågor med djefstarna få.
I mig ej bewisat det ringaste godt:
Derföre i ewigt sku blifwa til spott.
Jag kände er aldrig. Til ewiger tid,
Går bort ifrån mig:

Nu måste de gå
Til elden och röken och mörkret det blå,
Som djefsternom endast har warit beredt;
Men aldrig af människom borde bli sedt:
Som Jesus förlofsat från helwetens glöd,
Med pino och dö.

Ah! Helige Gud!
Din dommar ä' rätt och sanna din bud:
Du hatar all frymtan, all falskhet och list;
Men tro och upriktighet älskar du wist.
Ja, du äst rättferdig och helig och wis:
Desz ware Dig pris. Nu,

Nu, salig är den:

Som här uti tiden hafte Jesum til wän:
Hans hjerta det gläds när han Jesum får se
Ej nådig mot honom mänd' Jesus sig te.
Til alla, som Jesus hafte hjetliga kär,
Han säger så här:

Wilsignade Barn!

Som i ätit Er frälsas ur syndenes garn:
I skolen få ärfwa ewinnerlig ro,
Hos mig och min Fader i ewighet bo.
Jag eder förnöja och hugna nu skall
I ewighet all.

Så gå de nu in,

Alt ewigt förblifwa hos Frälsaren sin:
De wörda hans pina och heliga Blod,
Som runnit, til deras förlofning så god.
De lofwa och wörda och trotna der ej
I ewighet, nej.

Hallelujah! Eäf,

Och Amen, de sjunga i Himmels Häf:
Guds Lam som war dödt, högst wärdigt det är,
Alt prisas, uphöjas, utbedjas, ha får:
Som of återwunnit och frälsat af nöd,
Med Blod. Sär och Död,

Nu, glädjen blir stor,

Ja större än någon i werlden det tror;
Förnuftet utgrunda det, aldrig förmår:
Förståndet och wiljan dertil ej förslår;
Men HERren allena utsåga det kan,
Och gifwa försann,

Han är A och O,

De saligas frögd och beständiga ro;
Som icke betarfwä mer solenes sken;
Ej Lambet uplysker der Templet allen.

At wäcka och bedja, ha lampor och ljus,
Om man skal gå in uti Himmelens Hus;
At redliga kämpa, om frönas man skal.
I ewighet all.

Den vägen är bred,
Som drager til pinan och afgrunden ned:
Derpå wandra många, det går också lätt
Til helwetet resa på tusende sätt:
Och porten är wädder, det kostar ej på
At kunna ingå.

O! Människa wälg;
Men wälg nu det bästa och säfängan sälg:
Wänd åter at söfwa på syndenes bädd;
Betänck dig, och war om din salighet rädd.
Ej skåda tillbaka på werldenes flärd:
Du blifwer besnörd.

Låt wäcka dig wäl
At sömnen, låt Jesus så frälssa din själ.
Och skåda rätt frigt hans lidande an,
Hans lefnad låt blifwa din lefwerens plan,
Och gif dig helt öfwer åt Frälsaren din,
Med hjerta och sinn.

Si! riben är kort:
När glaset utrumit, så måste du fort.
At du beredder, så går det dig wäl;
Men hwarest och icke, olycklig din själ,
Som synden betala, i ewighet skal
Med pina och qual.

Du lefwer ju nu:
Om länge det warar, det wet intet du.
Ej kan nå'n berätta dig dagen förut,
Och säga: Si! då skal ditt lif taga slut.
Derföre, emedan GUDs röst ropar: Kom
Så fåre wändt om, Ah!

Äh! Kom lät of gå:

Försöka hwad lycka i tiden wi få,
Ät samla of skatter som mal ej förtår,
Och iustwar at stjåla, omdjeligt är.
De skatter, som JEsus förwårswat of har,
Når forspåst han war.

Det blifwer derwid:

Ät hwem som här winner, han får sedan frid:
Hwar någor of kämpar, fast striden är lång,
Om redligt han kämpat, han krönes en gång,
Wintläggom of dertfere siltigt uppå.

Ät Kronan wi få.

Si! tiden han går,

Tinglaset det rinner och Kläckan hon får
Omsider insinner sig döden of med,
Uträttar sitt fall och befordrar of ned
I grafwen; Sen domen wi wånte uppå:
Då wi sku upstå:

Då gäller det på:

Ät kunna rättferdig för GUDI bestå:
All skrymtan, förskällning och skenhelig dygd,
Här blifwer til skam och ewinnerlig blygd;
Men trohet och sanning och menlöshet all
Der kröna, GUD skal.

Fördenksull of lät

Ej wårdslost förspilla wår Borgare rätt:
Det arfwet, som JEsus förwårswat of har,
Då han all wår synd och förbannelse bar:
Det ewiga lifwet, den saliga ro,
Som gifs dem som tro,

Ja! Skyndom of fort:

Ät wi måge komma på rätta wår ore,
Och slippa all oro, all fruktan och sorg;
Men åga wårt hemwist i himmelns borg,

O! HERre, du hjælp os! Vi be dig derom,
Och nu til os kom;
Kom för hem Din Brud,
Som Du har utkorat och klädt i Din skrud.
Låt werlden omvändas, om möjligt är,
Och kom sen med domen, o! Frälsare kär.
Stilg slagget från gullet, för Bruden Din hem
Til Jerusalem.

Din Ande och Brud,
Nu ropa tilhopa: kom Jesu: wår GUD!
De törstande själarne ropa ack: Kom!
Ach! mätta wår hunger, kom sedan til Dom.
I döden och domen, hjælp, mildaste GUD!
Din fattiga Brud.

Lof, ära och pris,
Ske HERren, som endast är mächtig och wis.
Hans Namn ware prisat af Änglarna mång.
Och uphögt utaf Öfwer-Änglarnas sång.
Ja, Amen! Dig ware och ära och magt,
Af syndare sagt!;

